

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

15
1921

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ÉDITIONS

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

BAS. N. GRÉGORIADÈS

Ε.Υ.Δ. της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ
ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ

Γ'

ΚΩΔΙΚΕΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΛΕΞΙΟΥ ΚΟΥΥΒΑ Ι

142.

Χαρτ. 0,18X0,12. Αἰῶνος V XIII (φ. 374),

1 (φ. 4α). Γεωργίου Φραντζῆ Χρονικόν.

Τελ. Θεοῦ δὲ βοηθεῖα οὔτε τὴν Ναύπακτον παρέλαβεν οὔτε τὴν Ἀγίαν Μαύραν ἀλλ' ὑπέστρεψεν ἄπρακτος μετ' αἰσχύνης. Πρβλ. ἐκδ. Βόννης σελ. 452, 20. Ὁ κώδικς πλὴν τῆς παραλείψεως τοῦ ἐν τῇ ἐκδόσει ἐκείνῃ ἐπιλόγου (σ. 452, 21—453, 7) ἔχει ἀξίας λόγου ἐξ αὐτῆς διαφορᾶς.

2 (φ. 331α). «Βιβλίον Ε' ἐνθα καταγράφομεν τὴν διάλεξιν τῶν ὀρθῶν τῆς πίστεως δογμάτων ἡμῶν ἣν ὁ σοφώτατος κὺρ Γεννάδιος μετὰ τοῦ ἀμηνᾶ ἐποίησε, καὶ τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν τουρκιστί· ἔτι δὲ καὶ τινὰ κανόνα καὶ κατὰ τῶν Λατίνων καὶ κατὰ τῶν Ἀρμενίων σύνοψιν τινὰ μικράν, πέθεν δηλ. ἤρξατο ἡ αὐτῶν αἵρεσις.

Εἰδικώτερον αἱ τρεῖς αὗται πραγματεῖαι φέρουσι τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς. α' (φ. 331α) Τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου Κυρίου Γενναδίου τοῦ Σχολάρχου καὶ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, ὁμιλία περὶ τῆς ὀρθῆς καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως τῶν Χριστιανῶν ῥηθεῖσα ὅτι παρὰ τοῦ ἀμηνᾶ Σουλτάνου Μεχμέτη ἐρωτήθη». Προτάσσεται ἐκάστοτε ἑλληνικὸν κείμενον, εἰς ὃ ἔπεται τουρκικὴ ἐρμηνεία, ἣτις λείπει, ἀφεθέντος κενοῦ χώρου, πλὴν ἢ ἐν φ. 332α καὶ 347β. — β' (φ. 348α) «Περὶ τοῦ αἵτιου τῶν Λατίνων σχίσματος ἀρχήθεν, καὶ περὶ τῶν πέντε διαφορῶν αὐτῶν πρὸς τοὺς Γραικοὺς ἐν κανόνος σχήματι». — γ' (φ. 353α). «Ἐνθάδε γράφομεν τίνι τρόπῳ δεχόμεθα τοὺς Ἀρμενίους καὶ ὅπως ἀναθεματίζουσι τοὺς ἑαυτῶν αἵρέσεις, καὶ περὶ τῶν αἵρεσιάρχῶν αὐτῶν ποῖοι εἰσὶ καὶ οἷας περιφρονήσεις παρὰ τοῦ Χριστοῦ ἔλαβον, καὶ ταῦτα ἐν συνόψει πάντα». — δ' (φ. 356α). «Ἴδε καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς αἵρέσεως ταύτης».

Ἐν φ. 360α. Ἀντεγράφη τὸ παρὸν βιβλίον παρὰ τοῦ ταπεινοῦ μητροπολίτου Οὐζιτζῆ καὶ Βαλιόδου Κυρίου Ἰωάννου τοῦ ἐκ νήσου Πάτμου ἰδίᾳ χειρὶ ἅπαξ : εὐχρησται

1. Συνέχεια ἐκ τοῦ Νέου Ἑλληνομνήμωνος Τόμ. ΙΔ' σελ. 399.
ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ ΤΟΜ. ΙΕ'

6

Ε.Υ.Δ. τῆς Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

οὐν ἅπαντες οἱ ἐντυγχάνοντες τούτου καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ· καὶ ὅ,τι εὕρηται ἐν αὐτῷ ἀμάχημα μὴ μέμψηταί μου· ὅτι μόνος ὁ Θεὸς ἔγε τὸ ἀνχμάρτητον, μάλιστα ὅτι καὶ τὸ πρωτότυπον ὑπῆρξεν ἀδιόρθωτον· ἐγράφη δὲ τοῦτο : ἐν ἔτει : σωτηρίου : , αψή' εἰς Βύζαντος πόλιν ἐν Φαναρίῳ : —

Δίπλος ἀρχιούτου Ἰωακείμ τυγγάνω,
θρόνον ὡς ἔχει νῦν γε τὸν τῆς Οὐτζιτζης.

Ἐν δὲ τῇ κάτω ὡς πλαγίως· Ἀντιγραφεὺς (ἐκ τοῦ Συγγραφεύς) ὑπάρχει ἔτι εἰς Κωνσταντῖνος Κόκκος Νάξιος, ὅς ἦτον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει : — Ἐν φ. 360β διαγεγραμμένα. Ἐτούτο τὸ βιβλίον ὑπ : καὶ εἶναι, ἐμένα τοῦ Κωνσταντίνου, καὶ ὅποιος τὸ ἀποξενώσαι· νὰ ἔγη τὴν κάταραν τῆς Παναγίας καὶ πάντων τῶν ἁγίων». — Ἐν δὲ φ. 3β Δ. Κ. Κόκκος καὶ ἐν φ. 4α Δ. Κ. Κόκκος ἰδιοκτήτης τοῦ χρονικοῦ τούτου βιβλίου ἐν Νάξῳ τὸ ἔτος 1860.

β (φ. 361α) «Βιβλίον κατὰ Μωάμεθ καὶ κατὰ Λατίνων : »

συντεθέν, ὡς βεβαιουῖσιν οἱ εἰδότες παρὰ τοῦ σοφωτάτου Ἱεροδιδασκάλου Ἀναστασίου Γορδίου τοῦ ἐξ Ἀγράφων, καὶ ἦν μέχρι τῆς ἐκείνου μακαρίας τελευτῆς πεφυλαγμένον ἐν ἀπορρήτοις, δι' αἰτίαν ἦν ἡ μακαρία ἐκείνη ψυχὴ οἶδεν, ἐφανερώθη δὲ καὶ ἐδόθη τοῖς αἰρουμένοις μεταγράψαι, παρὰ τῶν προσηκόντων ἐκείνῳ μετὰ τὴν εἰς θεὸν ἐκδημίαν αὐτοῦ, περιέχει δὲ θαυμαστά τινα καὶ ἀξιομνημόνευτα, φρικώδη τε καὶ δέους οὐ τοῦ τυχόντος (ἐκ τοῦ δέου· οὐ τὸ τυγόν) ἐμποιοῦντα τοῖς ἐσκεμμένως ἐντυγχάνουσιν, ἄτε τὰ τῆς καθ' ἡμᾶς ἐλεεινῆς γενεᾶς θρηνώδη τὸ φῶς (γρ. σοφῶς ;) διηγούμενος καὶ παριστῶν σαφέστατα, ταῦτ' εἶναι τὰ τῆς ἀποστασίας ἡμέρας. Ἴσον ἀπαράλλακτον τῆς διαθήκης καὶ θεολογικῆς ὁμολογίας τοῦ σοφωτάτου καὶ ἀοιδήμου φωστῆρος καὶ μεγάλου διδασκάλου κυρίου Ἀναστασίου Γορδίου τοῦ ἐξ Ἀγράφων, ἐκ κώμης Μεγάλων Βραβιανῶν, ὅστις ἐξέλειπε τῆς παρούσης ζωῆς ἐβδόμη τοῦ Ἰουνίου μηνὸς ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτῳ, ὥρα πέμπτη, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ τὸ ἱερόν καὶ καθαρώτατον αὐτοῦ σῶμα τῇ ἐννάτῃ ὥρᾳ τῆς Κυριακῆς ἐν τῇ μονῇ τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς τῇ καὶ σχολῇ αὐτοῦ τῇ κειμένη εἰς τὴν τοποθεσίαν τῆς ρηθείσης κώμης, ἐν τῷ νάρθηκι ἐν τῷ μνημείῳ τοῦ μακαριωτάτου καὶ γέροντος αὐτοῦ κυρίου Εὐγενείου, πολλῶν πατέρων καὶ ἱερέων καὶ πλήθους Χριστιανῶν ἀναδραμόντων καὶ πάντων ὀδυρομένων τὴν ἀποδημίαν καὶ στέρησιν τοῦ καλοῦ πατρὸς καὶ φωστῆρος· ὅτι πάντων προῖστατο εὐεργετῶν καὶ νοθετῶν ὁ ἀείμνηστος ὡς ἄλλος οὐδεὶς τῶν κατὰ καιρὸν τούτου, ἦν δὲ ἐτῶν ἐβδομήκοντα πέντε».

Ἐπεταί πρῶτον μὲν ἡ ὁμολογία καὶ διαθήκη τοῦ Γορδίου, ἧς ἐν τέλει ἐν τῇ μονῇ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς τῆς κατὰ τὰ μεγάλα Βραβιανά : κατὰ τὸ : , αψή' εἰτα δὲ τὸ «Περὶ τοῦ τίς ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Μωάμεθ καὶ περὶ τῶν τεσσάρων μεγάλων βασιλέων ἀπὸ τοῦ προφήτου Δανιήλ, καὶ περὶ τῆς εἰκόνας τοῦ Ναβουχοδονόσορος».

† (φ. 367γ). «Περὶ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου καὶ περὶ τῆς ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος ὡς ἐξ ὕπνου ἐγερθεῖναι ἀγιωτάτου βασιλέως».

Ἄρχ. Ὁ βασιλεὺς Ἐμμανουὴλ ὁ Παλαιολόγος ἠθέλησε ποτὲ ἐξετάσαι περὶ τοῦ ἐξδόμου αἰῶνος.

Τὰ παράφυλλα 1—3 καὶ 374 ἀποτελοῦνται ἐξ ἀποκομμάτων ναυτιλιακῶν ἐγγράφων τοῦ γαλλικοῦ ὑποπροξενείου Ἰσακλείου Κρήτης. 1773 οἷα ἴδε καὶ ἐν τῷ ἀρ. 169 Ἐν φ. 3β παρενεγράφη Δ. Κ. Κόκκος.

Τὸ φ. 330 ἄγγραφον.

Στάχωσις διὰ βύρσης μετ' ἐπιτετυπωμένων ἀπλῶν γραμμῶν.

143.

Χαρτ. 0,225 × 0,16. Αἰῶνος XVI (φ. 8).

Σπάρταγμα κώδικος περιέχοντος εὐχάς.

1 (φ. 1α) Εὐχή ἀνεπίγραφος. Ἄρχ. Τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν.—2 (φ. 1β.) «Εὐχή τῶν κολύβων».—3 (φ. 3α). «Εὐχή λεγομένη παρὰ ἀρχιερέως ἢ πνευματικοῦ πατρὸς ἐπὶ τοὺς μέλλοντας μεταλαβεῖν τῶν ζωοποιῶν τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων (κολ.).

Ἐν φ. 1α πολύχρωμον Τ καὶ ἐν φ. 1β καὶ 3β ἐρυθρὰ Ο καὶ Κ.

Στάχωσις νεωτάτη.

144

Χαρτ. 0,16 × 0,105. Αἰῶνος XVII (φ. 216).

Ἀδύλου Νηπτικαὶ ὁμιλῖαι ἀνεπίγραφοι.

Κῶδιξ ἀκέφαλος καὶ κολοβός.

Τὰ φ. 159—215 ἄλλη χειρὶ.

Τὰ φ. 157, 158, 199, 200 καὶ 216 ἄγραφα.

Στάχωσις διὰ ναστοῦ χάρτου περιβεβλημένου διὰ λευκῆς περιγαμινῆς ἀγράφου.

145.

Χαρτ. 0,158 × 0,11. Αἰῶνος XVIII (φ. 162).

1 (φ. 1α). «Ἀπολεινοῦ Μετάφρασις εἰς τὸν Ψαλτήρα».

Ἐν τέλει «ἄφορον : φ 15ον Ἀγγελος (;) ὁ Μελάθων».

2 (φ. 163). «Ἐπὶ τῇ πανενδόξῳ εἰρήνῃ, ἣν ἡ ἀεισέβαστος εὐτυχῆς εὐσεβῆς μεγάλη πρῶν τῶν Ῥωσιῶν ἀτοκράτωρ Αἰκατερίνα β^α : μετὰ πολλάς τε καὶ μεγάλας ἀς διὰ τε γῆς καὶ θαλάσσης ἤρατο νίκας τοῖς Χριστιαν (διαγεγραμμένα) οἷς ἐχάριζατο ἦσεν **Εὐγένιος ἱεροδιάκονος ὁ Βούλγαρις.**»

Ἐν τέλει «Ἐτεῖ κοσμοσωτηρίῳ ἄφορον»

Τὰ φ. 158—162 ἄγραφα.

146.

Χαρτ. 0,187 × 0,11. Αἰῶνος XVII καὶ XVIII (φ. 184).

1 (φ. 1α). Βίος καὶ πολιτεία Ἰωάννου.

Ἄρχ. (ἀκέφ). καὶ μετὰ τὸ πληρῶσαι αὐτὸν τὰ τῆς προπαιδείας γράματα παρέ-
 ῥωκαν αὐτὸν, τὰ τῆς ρητορικῆς ἀναγιώσκειν βιβλία· γενομένου δὲ αὐτοῦ δωδεκαετοῦς
 χρόνου.

2. (φ. 24α). «Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου Ξενοφάντος καὶ Μαρίας
 τῆς συμβίου αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἰωάννου καὶ Ἀρκαδίου».

Ἐν τέλει· εὐχεσθαι ὑπὲρ εμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ Σηλδέστρου μοναχοῦ.

3 (φ. 73β). **Νικολάου** τοῦ ἀγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ **Πα-
 τριάρχου** Στίχοι περὶ διαίτης, εἰς τὸν πρῶτον τοῦ Ἁγίου ὄρους·
 κῆρ Ἰωαννικίον τὸν εἰς τὸν πρωτάτον τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου ὄρους δι-
 λονότι προϊστάμενος».

Γέγραπται καταλογάδην.

4 (φ. 81ε). «Ἀπόκρισις πρὸς ἀδελφόν».

Ἄρχ. Ἀδελφός ἦλθεν πρὸς τὸν μέγαν Ἡσαΐα.

5 (φ. 92α). «Θρῆνος τοῦ αὐτοῦ **ἁββᾶ Ἡσαΐου**».

6 (φ. 95α). «Περὶ ὅτι βλαβερὰ ἐστὶν ἡ συνομιλία τῶν μοναχῶν
 μετὰ τῶν κοσμικῶν».

7 (φ. 111β). «Λόγος διδασκαλικὸς **μεγάλου** τινὸς γέροντος
 πρὸς τὸν ἑαυτοῦ μαθητὴν· ὅταν δὲ ἀναγνοῦς μὴ ραθύμως τὸν λόγον·
 οὐκ ἂν ἐκζητήσῃς πλείονας λόγος· εἰς γὰρ λόγος κράτεται εἰς σω-
 τήριαν».

8 (φ. 134α). Διήγησις Γεροντικοῦ ἀνεπίγραφος..

Ἄρχ. Γερῶν τίς ἐκαθέζετο ἐν τῇ ἐρήμῳ.

9 (φ. 140α). «Ἀλφάβητος περὶ ψυχικῆς σωτηρίας».

Στίχοι γεγραμμένοι καταλογάδην. Ἄρχ.

Ἀνθρώπε πάσχεις καὶ θαρεῖς το κάμνεις νὰ κερδέσσης
 Κακοπαθεῖς καὶ μάχεσαι θέλεις νὰ τὸ πλουτήσῃς·
 ὅταν οὖν λάβῃς τὸ ποθεῖς χαρὶς καὶ εὐθυμήσῃς·
 ὁ θάνατος ἀρπάξει σὰς, το τέλος τί κεδένεις.

10 (φ. 144ε). Ἐτέρα ἀλφάβητος διὰ στίχων ἀνεπίγραφος.

Ἄρχ. Ἀθάνατον κριτήριον δικαιοσύνης.

Ἐπεται ἐν φ. 146β. Πρῶτος ερος φιλοσοφίας μελέτη θανάτου.

11 (φ. 147α). «Ἀκολουθία τῆς κοινῆς παρακλήσεως».

12 (φ. 163α). «Ἄλλος κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν ὑπεραγίαν
 Θεοτόκον».

13 (φ. 175α) «Ἀκολουθία εἰς ἀρχὴν σπόρου».

14 (φ. 179α). «Ἀκολουθία τῆς Τραπέζου».

Ἐν τέλει (φ. 184α) μονοκονδυλικῶς. Μιχαῆλος ἡγούμενος ὁ Θεόδωρος (;) 1718.

Ἐν φ. 161β–162β τροπάρια, ἐν φ. 184β ἀπόσπασμα εὐαγγελίου.

Ἐν τῇ κάτω ὡς τῶν φ. 1β καὶ 3α λίαν ἀνορθόγραφον σημεῖωμα Εὐθυ-
 μίου ἱεροδιακόνου μελοσι· ὡς δῆθεν γράψαντος τῇ 25 Ἰουλίου 1737.

Τὰ φ. ὑπ' ἀρ. 11, 12 καὶ 14 ἄλλη ἀρχαιότερα γραφῆ τοῦ 15' αἰῶνος.
Ἄλλη δὲ πάλιν χεὶρ ἢ γράψασι τὸ ὑπ' ἀρ. 13.

Στάχσις νεωτάτη.

147.

Χαρτ. 0,29X0,205 Αἰῶνος XVIII (φ. 232)

Οἱ κανόνες τῶν ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἑπτὰ οἰκουμενικῶν
συνόδων μετὰ τὰς ἐξηγήσεις αὐτῶν καὶ σύνταγμα **Γεωργίου Κων-**
σταντινουπόλεως περὶ σιμωνίας ποιηθέντες καὶ ἐξηγηθέντες παρὰ
Ἰωάννη μοναχῶ τῷ Ζωνναρῶ γεγονότι μεγάλῳ δρογγαρίῳ τῆς
ἐκκλησίας καὶ προτασικρήτῳ.

Προτάσσεται (φ. 2α—8μ). «Κατάλογος τῶν κανόνων τῶν ἁγίων Ἀποστό-
λων» ἀκολουθοῦντος τοῦ καταλόγου τῶν συνοδικῶν κανόνων.

Ἐν τέλει Παρθενίου ἱερομονάχου καὶ πρωτοσυγκέλλου τῆς μεγάλης ἐκκλησίας
καὶ λέξεις τινὲς διαγεγραμμέναι. Τούτων τὸ μὲν Παρθενίου διωρθώθη ἄλλη
χεὶρ εἰς Παΐσιου, τὸ δὲ μεγάλης διεγράφη καὶ ἀντὶ τῶν ἄλλων διαγεγραμμέ-
νων λέξεων ἐγράφη Κυθήρων. Ἀνωτέρω δὲ Παΐσιου ἱερομονάχου καὶ σκελάρου
τῆς Ἀρμενισκοπῆς Κυθήρων.

Τὰ φ. 8β, 85α, 99β—101β, 135β, 140α—141β ἄγραφα. Δύο κινητὰ
ἐγχρώμα σειρήτια ὡς σελιδοδείκται.

Στάχσις βυρσίνη μεθ' ἁπλῶν ἐπιτυπωμάτων.

148.

Χαρτ. 0,31X0,20 Αἰῶνος XVI (φ. 232)

Ἐφροῦν τοῦ Σύρου Λόγοι.

Ὁ κώδιξ γέγραπται κατὰ δύο σελίδας. Μεταξὺ τῶν φ. 47β καὶ 49α
229β καὶ 221α, 227β καὶ 229α κενά. Ἀτελής δὲ καὶ ὁ τελευταῖος λόγος
«**Τοῦ αὐτοῦ** περὶ ὑπομονῆς, νη» τελευτῶν ἐν ταῖς λέξεσιν «ἐξαπορηθῆναι καὶ
πᾶσαν δοθῆναι εἰς πειρασμούς καὶ θλίψεις, ἵς οὐ δύνα. Ἄλλ' ἐν νεωτέρῳ χρόνῳ μετὰ
μὲν τὸ δύνα ἐτέθη.—κάτωθεν δὲ προσσκολληθῆ ἐρυθρὸν κόσμημα ἐξ ἄλλου
κώδικος πρὸς δήλωσιν τέλους.

Στάχσις διὰ ξυλίνων πινακίδων, περικαλυπτομένων διὰ βύρσης μεθ'
ἁπλῶν ἐπιτυπωμάτων.

149.

Χαρτ. 0,30X0,207. Αἰῶνος XVII (φ. 154).

Μαξίμου τοῦ Πελοποννησίου Κυριακοδρόμιον ἐν τῇ
καθωμιλημένῃ.

Ἐν ἀρχῇ ἐπίστη; τῶν ὀμιλιῶν ἀκομψον ἐρυθρὸν ἐπίτιτλον μετ' ἐρυθροῦ
ἀρχικοῦ γράμματος.

Ἐν φ. 151β ἀπὸ Χριστοῦ **αὐτῶν πῶς** καὶ κατωτέρω νεωτέρῳ χεὶρὶ
ἀνωρθόγραφον σημείωμα, καθ' ὃ ὁ κώδιξ ὑπῆρχε τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Στάχωσης διὰ ξυλίνων πινακίδων, περικαλυπτομένων διὰ βύρσης μεθ' ἀπλῶν ἐπιτυπωμάτων. Σώζεται ὁ ἕτερος τῶν θηλυκωτήρων.

150.

Χαρτ. 0,33 × 0,29. Αἰῶνος XIX (φ. 280).

«Νόμος. Κριτῆς δίκαιος Χριστὲ σὺ μόνος πέλις».

Ἄρχ. Πρέπει τὸν κριτῆν, τοῦ τέστιν τὸν ἀρχιερέα νὰ μημῆται τὸν δίκαιον κριτῆν καὶ μέγαν ἀρχιερέα.

Ἐν τέλει (φ. 257α—β.) Τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ κίωνος ἡ προσκύνησις καὶ τοῦ αἰσχροῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ ἡ συγχώρησις, ἀμήν.

Εἶπερ παρεσπᾶθημεν ἐκ τινος τόγης,
ἄνθρωποι μὴ κρίνιτε βροτὸς ἐγώγε
καὶ σφαλμάτων πέπλητμα: ἄχρη σφρονδῆλου,
Σύγνωτε τοίνυν ἀδελφοὶ καὶ πατέρες,
ἵνα Θεὸν εὐσημεν ἴλεων πάντες
ἐν τῇ φοδερῇ καὶ ἀδεκάστῳ κρίσει.
Τῷ ἐμπόνως γράφαντι, τῷ κεκτημένῳ,
τῷ δ' ἀναγιγνώσκοντι μετ' εὐλαθείας,
τοὺς τρεῖς τούτους φύλαττε, ὦ Παναγία.

Ἐτελειώθη ὁ παρῶν ἐκκλησιαστικὸς βασιλικὸς τε καὶ πολιτικὸς νόμος παρ' ἡμοῦ τοῦ εὐτελοῦς καὶ ἁμαρτωλοῦ Ἀναγιωστῆ Παπαδοπούλου τοῦ ἐν χώρᾳ Λαγκάδας τὸ ἐπικλεῖν Μήγαλίτζης μετὰ κόπου πολλοῦ καὶ πόνου. Διὰ ἐξόδου τοῦ καπετᾶν κῦρ Χριστοδούλου, τὸ ἐπικλεῖν Χριστίας' εἰς γίαν αὐτοῦ, καὶ ἐκ φυγικῆς σωτηρίας ἀμήν. Ἐν ἔτει αἰῶβ. 1802' δεκεμβρίου Κ' 20 — Ἐρρωσθη δὲ οἱ ἀναγιωσκοντες καὶ ὑπὲρ ἡμοῦ τοῦ γράφαντος εὐχεσθε' καὶ ἂν που τις σφάλμα εὔρη, διορθάτω ἀνθρώπινον γὰρ τὸ ἁμαρτάνειν, ὅτι οὐκ ἐν γνώσει ἀλλ' ἐκ παραδρομῆς καὶ ἐν ἀγνοίᾳ ἐγένετο: — Ὅταν οἱ βιβλιογράφοι γαίρονται, ὅταν οἰδοῦν πατρίδα, καὶ οἱ θαλαπέδοντες εὐροῦν καλοὺς λιμένας, οὔτε καὶ οἱ βιβλῶ γράφοντες ὅταν εὐροῦν βιβλίου τίλους.

Ἄπο φ. 258β—278β «Πίναξ σὺν θεῷ τοῦ παρόντος ἐκκλησιαστικοῦ, Βασιλικοῦ τε καὶ Πολιτικοῦ νόμου», οὗ ἐν τέλει Σοῦμα ὅλα τὰ κεφάλαια τοῦ νόμου ἀπὸ στανίδιον ἕως στανίδιον φιά' 80011 ὁ δὲ φύλα ἀπὸ ἀρχῆ ἕως τέλος σ'1—290.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ Νομοκάνονος καὶ τοῦ Πίνακος ὠραῖα ἐγγρωμα ἐπίτιτλο κοσμεῖται δὲ ὁ κῶδιξ καὶ ὑπὸ μεγάλων ἐγγρωμῶν ἀρχικῶν γραμμῶν.

Τὰ φ. 279—281 ἀγγραφα, ὧν εἰς τὸ φ. 280β παρενεγράφησαν πλὴν τινῶν ἀσημάντων σημειωμάτων καὶ τάδε. 1821 Μαρτίου 21 ἀνήξε τὸ σερῆρι καὶ ἐμαζότικαν εἰς Καλαμάτα ὁ μπέης. Παιτρόμπης Μυρομογάλης καὶ εἴ καπετανεῖ: καὶ ἐσύναξαν τὸ ἀσκήρη. Καὶ κατωτέρω. Τὸν καπετανέον τὰ ὀνόματα: Καπετᾶν Παναγιότης Τρουπάκος: καπετᾶν Νικολάκις Χριστίας: καπετᾶν Γιάννις ἀδελφὸς τοῦ Παιτρόμπης καπετᾶν Δημητράκις Τζηγγουράκος: καπετᾶν Γεοργιάκις Χριστοδοσουλιάκις: καπετᾶν Γεῶργις Ντουράκις: καπετᾶν Πανάγος Στρατάκις: καπετᾶν Γιομάξ Βενητζανάκις: αὐτὰ εἶνε τὰ ὀνόματα τὸν καπετανέον ὅπου ἐδοσθήκαν εἰς ἀντζμαγίαν τοῦ Τούρκου.

Ἐν τῷ παραφύλλῳ τῷ συγκεκολλημένῳ τῷ ἐμπροσθίῳ περικαλύμματι Μαρτίου 25 . . .

Στάχσις διὰ ναστοῦ χάρτου περιβεβλημένου διὰ περγαμηνῆς μετὰ τρισσίων βυρσίνων λωρίων.

151.

Χαρτ. 0,235 × 0,16. Αἰῶνος XIX (φ. 133).

«**Ἰωάννου Πετριτζοπούλου** τοῦ ἐκ Κερκύρας Ἀνεκδοτα ποιήματα».

Προτάσσεται ἐν φ. 2—8 α') Βιογραφία τοῦ ποιητοῦ ἔντυπος ὑπὸ Σπυρ. Δε Βιάζη ἐν τῷ τοῦ Ἰωάννου Σπυρ. Καλλωνῆ Κερκυραϊκῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ 1909 β') δύο διάφοροι ἔντυποι ἀχρονολόγητοι ἐκδόσεις ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Ι. Π. γ') χειρόγραφά τινα νεώτερα συμπληρώματα.

Τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων ἑλληνιστί, ὀλίγα δέ τινα ἰταλιστί. Τὰ φ. 20, 31β-34β, 57β, 58α, 63β-71α, 79β-85β, 90α-97β, 107β-110α, 111β-121β, 128β-133β ἄγραφα.

Στάχσις νεωτάτη.

152.

Χαρτ. 0,15 × 0,97. Αἰῶνος XVII (φ. 256).

Ἐυχολόγιον.

1 (φ. 2α). «Ἀκολουθία εἰς ἀρχαίον ῥασοφοροῦντα, ἤτοι ἐπὶ εἰσαγωγικῆς». — 2 (φ. 8α). «Ἀκολουθία τοῦ μικροῦ σχήματος ἤτοι τοῦ μανδίου. — 3 (φ. 35β). «Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος». — 4 (φ. 104α) «Κανὼν εἰς ψυχοραγοῦντα, ποίημα **Ἀνδρέου Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου**». — 5 (φ. 113β). «Εὐχή εἰς ψυχὴν κοινομένην». — 6 (φ. 114β). «Εὐχή ἐπὶ τῶν ἀλόγως ὑπὸ τινῶν ἀφοριζομένων ἢ λόγῳ ἑαυτοῖς δεσμευόντων». — 7 (φ. 116β). «Εὐχή εἰς τὸ ἀπομυθεῖσθαι τινά». — 8 (φ. 118α). «Εὐχή ἑτέρα». — 9 (φ. 122α). «Εὐχή ἐπὶ μιαιροφαγησάντων». — 10 (φ. 123β). «Τάξις γινομένη εἰς συμβῆμι μισθὸν τὴν ἠγάθητον παρὰ χροῖμα σῖρεσθαι καὶ ὄψιτεσθαι ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν...». — 11 (φ. 125β). «Εὐχή ἐπὶ αἰοῦ τινος ἐμπροσθέντος εἰς φρέσιν...». — 12 (φ. 128α). «Εὐχή τοῦ ἐξοδιαστοῦ». — 13 (φ. 171β). «Περὶ τῆς ὑπόσεως τῆς Παναγίας, ὅταν μέλλει ἀποδημεῖσαι τῆς ἐν ταξιδίῳ. — 14 φ. 176α). «Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐλαίου ψαλλομένη ὑπὸ τῶν ἱερέων συναχθέντων ἐν ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν οἴκῳ». — 15 (φ. 228α). «Ἀκολουθία τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ. — 16 (φ. 245β). «Τάξις γινομένη εἰς τὸ φροεῖσαι τινά εἴπῳ μόνον καὶ καμιλαύχιον». — 17 (φ. 248α). — «Εὐχή συγχωρητικὴ ὑπὸ ἄρχιερέως ἢ ἱερέως. — 18 (φ. 255α). «Κυριακοδρομίον τῶν ἐοθινῶν καὶ τῶν εὐαγγελίων». — 19 (φ. 256α). «Ἐδοῦ ἄρχονται οὐ τέσσαρι εὐαγγελιστοί. ἀπὸ τοῦ κατὰ Λουκᾶν τὸ εὐαγγέλιον, ἀρχὴ κεινὰ ἀπὸ τὰς κζ' τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός. (κολ.).

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 13 ἄλλη χειρὶ ἄνω δ' ἐν τῇ οἴκ τῶν φ. 171β καὶ 172α : ἐποῦτα τὰ γράμματα, τῆς ὑπόσεως τῆς Παναγίας, τὰ ἔγραψεν ὁ Σωμαῖν, ὁ Καλκῶν.

Τὰ φ. 1. 101β—103β, 127β, 253β—254β ἀρχῆθεν ἄγραφα.

Εἰς τὸ φ. 1β παρενεγράφησαν + εὐχολόγιον... ἐκ τῆς... (ἀφανῆ τὰ λοιπά).
Εἰς τὰ φ. 101β, 102, 1, 127β παρενεγράφησαν εὐχαί. Ἐν τῷ παραφύλλῳ τῷ
συγκεκολλημένῳ τῇ ἐμπροσθίᾳ πινακίδι + εὐχολόγιον παπᾶ Περ[θερίου] ἐκ τῆς
Πέτρας. Ἐν φ. 127β καὶ τόδε.

+ Δῶρον τὸ παρὸν, τοῦ θεοῦ συνεργεῖα

ἔγραψεν ἰσοῦ ὁ Δανιὴλ τῆς Πέτρας.

Πίστα εὐριστος, ὑπὸ αἰσχροῦν ἀνθρώπων:—

Ἐν φ. 103β + Ἐπιτάφιος διαμνημόσυνον Ντόνον. Κυράτζικ, Λίκα. Μαργαρίτα.
Καὶ κατοτέρῳ Τοῦτ' ἄδικα γράματα' διόλου. ἐψηροῦντε σήραν τηροῦτε ἄ. α. α, ε.
ε. ζ. θ. Ἐν φ. 254 εἶπη ἔτους ἐπιταφίε χιληροῦτο εκατοστό δέκατο τετάρτο, Καὶ κα-
τωτέρῳ ἄλλῃ γραφῇ. Το παρὸν δηληρον ηπαρχη του Ἡσκανιτου Διαβολήτι. Ἐν τῇ
κάτω φῶ τοῦ φ. 256β. + Εἰταυτο το θεθλησ ἦνε τοῦ παπα Φηλάρετου καὶ ἦτης το
ἀποικινοση νὰ ἐχη τη γκατέρα τῆς πανηγίης. Ἐν τῷ παραφύλλῳ τῷ συγκεκολ-
λημένῳ τῇ ὀπισθίᾳ πινακίδι + Σαβατηνι + Σκαρλάτη.

Στάχους δὲ ξυλίνων πινακίδων περιβεβλημένων διὰ βύρσης μεθ' ἀπλῶν
ἐπιτυπωμάτων.

153.

Χαρ. 0,21×0,145, Αἰῶνος XVIII (φ. 113).

«Πνευματικὸν ἐντρέφημα τοῖς τῆν κατ' ἀρέσκειαν τοῦ θεοῦ βιοτήν
ἐξ αὐτομένων καὶ τὸ σῶμα τῷ πνεύματι δουλαγωγεῖν καὶ ὅλως ἀπα-
θῶς οἰοῦν ἐλομένους. Ἐκ πολλῶν μὲν καὶ ἄλλων συγγραμμάτων, μάλι-
στα δ' ἐκ τῶν τῷ μεγάλῳ Βασιλείῳ, Γρηγορίῳ τῷ Θεολόγῳ, Ἰωάννῃ
τῷ Χρυσοστόμῳ καὶ Μαξίμῳ τῷ ἁγιωτάτῳ πεπονημένων, συνεῤῥαχι-
σθέν. καὶ κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ξυντεθέν. Παρά τοῦ ταπεινοῦ
τῆς ἐν Ἀδριανουπόλει Ἑλληνικῆς σχολῆς γυμνασιάρχου Στυματιέου

Παπᾶ. ἐκ Κορωνοφωλέας, κατὰ τὸ αψντ' ἔτος. ἀπὸ θεογονίας. Βοη-
θρομιῶνος ἐνη καὶ νεχ.

Τὰ ἐμπροσθία δύο περιφύλλα καὶ τὰ φ. 111β—113 ἄγραφα.

Στάχους βυρσίνη μεθ' ἀπλῶν ἐπιτυπωμάτων.

154.

Χαρτ. 0,20×0,135. Αἰῶνος XV (φ. 178).

Μηναῖον Μαρτίου ἀπὸ στ'—χθ' (καλ.).

Κῶδιξ τιλφόβρωτος ἐν τοῖς πρώτοις καὶ τελευταῖοις φύλλοις, λίαν
ἐφθαρμένοις.

Στάχους νεωτάτη.

155.

Χαρ. 0,245×0,14. Αἰῶνος XVIII (φ. 285).

Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας Ἐξηγήσεις εἰς ῥητὰ τῶν.
ἐὐαγγελίων ἐν τῇ καθωμλημένῃ.

Ἄρχονται ἀκέφαλοι ἀπὸ τῆς περὶ τῶν μυροφόρων διὰ τὴν τρίτην Κυριακὴν. Τελευταία δὲ ἡ περὶ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων.

Ἐν φ. 286 σκαρίφημα τῆς Θεοτόκου βρεφοκρατούσης. Το φ. 1 ἐσχισμένον κάτω κατὰ τὸ ἥμισυ.

Στάχσις διὰ περγαμηνῆς ἀγράφου.

156.

Χαρτ. Ο, 205 Χ 0,14. Αἰῶνος XVI (φ. 184).

1 (φ. 2α). «Ἀποστολοευάγγελια τῆς ἐβδομάδος καὶ Εὐχαί».

2 (φ. 61α). «Εὐχαι εἰς τὸ ποιῆσαι κατηχούμενον».

3 (φ. 68α). «Εὐχαι τῶν ἁγίων βαπτισμάτων, ἃς ποιεῖ ὁ πατριάρχης· προηγηταμένων τῶν εἰρημένων· μάλιστα δὲ τῷ ἁγίῳ Σαδάτφ ἐσπέρας».

4 (φ. 76α). Εὐχή εἰς τὸ ἀπολοῦσαι τὸν φωτισθέντα τῇ ὁγδόῃ ἡμέρᾳ».

5 (φ. 78β). «Εὐχή εἰς τὸ κατασφραγίσαι παιδα· λαμβάνον ὄνομα τῇ ὁγδόῃ ἡμέρᾳ γεννείσεως αὐτοῦ».

6 (φ. 82α). «Εὐχή εἰς γυναῖκα λεγώ».

7 (φ. 83α). «Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐλαίου ἀγιαζομένου ὑπὸ ἑπτὰ πρεσβυτέρων».

8 (φ. 119). «Τὰ καὶ ἐωθινὰ εὐαγγέλια».

9 (φ. 133α). «Τάξις καὶ ἀκολουθία ἐπὶ τελευτήσαντος μοναχοῦ».

10 (φ. 168α). «Εὐχαι διάφοροι ἐπὶ ἀνομύριᾳ».

Ἔπονται διάφοροι ἄλλαι εὐχαί.

Τὰ φ. 1, 131β, 132, 182β, 184 ἀρχῆθεν ἀγραφα. Εἰς φ. 1α παρενεγράφησαν τὰδε· ἡ δέλητος αὕτη ὑπάρχει τοῦ ἐν ἀρητῆρσιν Σκαλεαρίου τὸ ἐπίκλην Σπαθῆς. Ἐν φ. 1β καὶ δὴ μετακῶτα ἐπροσιλόθη εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς κοιμήσεως τῆς ἐπονομαζομένης (ἔπεται λέξις δυσανάγνωστος).

Ἐν τῇ ἄνω ὡς τοῦ φ. 2α. + Τὸ πρὸν βιβλίον, κτῆμα Ἀθανασίου ἱερέως καὶ σκαλεαρίου, (εἶτα ἄλλη χειρὶ) μετὰ δὲ ταῦτα ἐπροσιλόθη εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ὀνομαζομένης (ἐσχισμένον τὸ ὄνομα) καὶ κανεὶς μὴν τολομῆσι κτλ.

Ἐν φ. 131β καὶ 132α κακόγραφα σημειώματα τοῦ Θεσσαλοῦ ἱερομονάχου Κωνσταντίνου τῶν ἐτῶν 1849 καὶ 1852.

Ἐν φ. 184 μεταξὺ δοκιμίων κονδυλίων α') + Τὸ πρὸν βιβλίον τὸ ἀφῆρσεν ὁ κῆρ Στεριανὸς τοῦ πνευματικοῦ εἰς τὸν κλόν τῶν πικμεγίστων Ταξιαρχῶν, διὰ

—ω—
μνημόστυνον τῶν γονίων αὐτοῦ, ἔτους ζ'ολγ Δεκέμβριος εἰς τὰς κ. β') Νῦν λαθῶν αὐτό, ὁ εὐλαβίστατος σκαλεάριος· εἰς ἐπικουρίαν αὐτοῦ ὅτι ἐντυγχάνει ἐκ τῶν γεννητόρων αὐτοῦ·

Στάχσις διὰ ξυλίνων πινακίδων, περιβεβλημένων διὰ βύρσης μεθ' ἀπλῶν ἐπιτυπωμάτων.

157.

Χαρτ. 0,18X0,142. Αἰῶνος XVIII (φ. 159).

«Τοῦ σοφωτάτου καὶ ἀγιωτάτου κυρίου **Νικολάου Καβιάσιλα** περὶ τῆς θείας λειτουργίας ἐξήγησις».

Προτάσσονται τὰ περὶ Νείλου Καβιάσιλα ἐκ τῆς *Μελετιου Ἀθηναῖ* Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τομ. Γ' σ. 174.

Τὰ φ. 1α, 179 καὶ τὰ μετ' αὐτὰ μὴ ἀριθμηθέντα ἔμειναν ἀγραμμά.

Στάχους βυσσίνη.

158.

Χαρτ. 0,15X0,10. Αἰῶνος XVII (φ. 65).

Κανόνες.

1 (φ. 1α). «Ἐτερος κανὼν νεκρώσιμος εἰς ἦχον β'. — 2 (φ. 10α). Ἐτερος κανὼν εἰς κοιμηθέντας». — 3 (φ. 18β). «Ἐτερος κανὼν εἰς κοιμηθέντας». — 4 (φ. 26β). «Κανὼν ἕτερος εἰς κοιμηθέντας». — 5 (φ. 33α). «Ἐτερος κανὼν εἰς κοιμηθέντας». — 6 (φ. 40β). «Ἐτερος κανὼν νεκρώσιμος». — 7 (φ. 18α). «Ἐτερος κανὼν εἰς κοιμηθέντας».

2 (φ. 56ε). «Ἀκολουθία εἰς μνημόσυνον νεκρῶν ἡγῶν εἰς κλύδα τῶν κεκοιμημένων».

Κῶδιξ ἀστάχως.

158α.

Χαρτ. 0,155X0,108. Αἰῶνος XVII (φ. 66—129).

Ἀκολουθία.

α' (φ. 66ι). Ἀκολουθία τοῦ μικροῦ σχήματος ἀκέφαλος. Ἀρχ. . . . ἐπιτοῖς πειρασμοῖς, μὴ ἀθύμει ἐν τῇ νηστείᾳ. — β' (φ. 82β). Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος». (κολ.).

Κῶδιξ ἀστάχως.

158β.

Χαρτ. 0,15X0,103. Αἰῶνος XVIII (φ. 130—229).

1 (φ. 130). Διήγησις ἀνεπίγραφος καὶ ἀκέφαλος περὶ ἱερέως ἀμαρτωλοῦ, ἐν ᾗ καὶ μνεῖα τοῦ ἁγίου Μερκουρίου.

Ἀρχ. . . στόματος φαγεῖν μέλαις; ὁ δὲ ἱερεὺς ἀντιπερὶ πρὸς τὸν ἄγγελον· ἐπειδὴ οὕτως με ἀφάριας ἔσῃ καὶ ἐσὺ ἀφορισμένος· καὶ ὡ τοῦ θαύματος εὐθὺς ἀποπεριήθη ὁ ἄγγελος καὶ ἔμεινεν ὡς ἄνθρωπος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

2 (φ. 137β). «Διάταξις Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πρὸς τοὺς ἱερεῖς».

Ἀρχ. Πρέπει τοὺς ἱερεῖς νὰ εἶναι πάντοτε ἐν εὐχῇ πολὺν.

3 (φ. 139α). «Διήγησις ὠφέλιμος περὶ μετανοίας» δείχνουσα ὅτι δὲν εἶναι καμίαν ἁμαρτίαν νὰ νικήσῃ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ. ἔὰν θελήσῃ καὶ ὁ διάβολος νὰ μετανοήσῃ δυνατὸς εἶναι ὁ Θεὸς νὰ τὸν δεκτῇ. Ἄρχ. ἕνας ἅγιος ἀσκητὴς μέγας εἰς τὸν παλῶν καιρὸν ἐνίκησε τοὺς πολέμους τῶν δαιμόνων.

4 (φ. 147α). «Ἐτέραν διήγησιν περὶ μετανοίας».

5 (φ. 162α). Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας Λόγοι διὰ κεφαλαίων πρὸς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ πᾶσι τοῖς ἀποταξαμένοις καὶ θείλουσι σωθῆναι».

6 (φ. 178β). «Διήγησις περὶ ἱερέων, διακόνων καὶ μοναχῶν τὸν κατὰ ψαλόντων τὴν παραδομένην ἀκολουθίαν ὑπὸ τῶν πατέρων, τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἔχουσαν μεσονυχτικόν, ὄρθρον, ὥρας, ἑσπερινόν καὶ ἀπόδειπνον».

7 (φ. 180α). «Διήγησις ἐκ τοῦ γεροντικοῦ, περὶ τοῦ οὐ γρήγορον τιμᾶν τῆς προσεύχης τὴν διακονίαν· διαβολικὸν γὰρ τοῦτο καὶ ἄκουσον».

8 (φ. 182α). «[Δ]ιήγησις ὠφέλιμος δηλοῦσα ὅτι ὅσοι Χριστιανοὶ εἰ μὴ μοναχοὶ· εἴτε λαϊκοὶ, εἴσι ὑπὸ κανόνος· οὐδεὶς ἴστατε ἐν τῇ λειτουργίᾳ εἰς τὸ καθολικὸν ἀλλ' ἐν τῷ νάρθηκι· **Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου** (κολ.)

9 (φ. 186α). «Διδαχὴ καὶ παραίνεσις· εἰς καθέκαστον Χριστιανὸν εὐσεβῆ καὶ ὀρθόδοξον Λόγοι ὠφέλιμοι περὶ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως».

10 (φ. 192β). «Λόγος περὶ τῆς δευτεράς παρουσίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ποῖοι ἄνθρωποι κρίνονται καὶ ποῖοι δὲν κρίνονται».

11 (φ. 207α). «Λόγος ἀπλῶς καὶ ὠφέλιμος· κατα πολλὰ περὶ τοῦ ἀπέχεσθαι ἔργον τῆς ἁγίας Κυριακῆς καὶ μεγάλων ἑορτῶν καὶ ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι ἐν τῇ ἁγίᾳ Κυριακῇ διπλὴν ὑπαστήσονται τὴν ζουμίαν καὶ κατα μεθυόντων καὶ χορευόντων».

12 (φ. 221α). «Διήγησις ὠφέλιμος ἐκ τῆς βίβλου τῆς καλουμένης **Μελίσας**· φρικτῆ καὶ παράδοξος περὶ ἀναξίων ἱερέων. (κολ.)

Κωδὶξ ἀστάχωτος.

158γ.

Χαρτ. 0,15 × 0,10, Αἰῶνος XVIII (φ. 230—237).

1 (φ. 230α). Ἀδῆλου Ὀμιλία ἀκέφαλος.

Ἄρχ... τεύεται· ἐπὶ τὸ θέατρον λυθεῖ· οὐδεὶς στεφανοῦται, οὐδεὶς ἀγωνίζεται.

2 (230α). Ἰωάννου Χρυσοστόμου Λόγος περὶ εὐχῆς καὶ νηστείας καὶ ἐλεήμοσύνης καὶ μετανοίας > (κολ).

Κώδιξ ἀστάχωτος.

158δ.

Χαρτ. 0,16 X 0,10 Αἰῶνος XVIII (φ. 238—250).

Ἐκκλησιαστικά μέλη παρασεσημασμένα.

Κοινωνικά κατ' ἦχον Μανουὴλ τοῦ Χρυσόφου καὶ τοῦ αὐτοῦ ὄργανικά.

Κώδιξ ἀστάχωτος.

159.

Χαρτ. 0,148 X 1,10 Αἰῶνος XVII (φ. 97).

Κανόνες παρακλητικοὶ εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ εὐχαὶ καὶ πένθη

Φηκαροῦ μοναχοῦ.

Κώδιξ ἀστάχωτος.

159α.

Χαρτ. 0,15 X 0,108. Αἰῶνος XVII (φ. 98—226).

1 (φ. 98α). Ἀκολουθίαι ἀνώνυμοι «ἴτοι τῶν διαφόρων ἁγίων, ψαλλόμεναι εἰς ἓνα καὶ εἰς πολλοὺς κατὰ τάξιν ἁγίους».

2 (φ. 197β). Δοξαστικά, Θεοτοκία καὶ στιχηρὰ προσόμοια (κολ).

Κώδιξ ἀστάχωτος.

159β.

Χαρτ. 0,155 X 0,105. Αἰῶνος XVI (φ. 227—365).

1 (φ. 227α). «Ἐξηγήσεις σὺν ἐροταποκρίσεσιν».

Ἀρχ. Ἡ σοφία κατόμησεν αὐτῆς οἶκον καὶ ὑπῆρξεν στύλους ἑπτὰ. Ἡ σοφία ἐνταῦθα τὸν θεὸν λέγει· ὠκοδοσεν τὴν ἐκ παρθένου σαρκα ὡς προεῖπεν.

(φ. 232ε). Περὶ μέτρων μήκους.

3 (φ. 232δ). Περὶ τῶν τεσσάρων ἡλικιῶν τοῦ ἀνθρώπου.

4 (φ. 233α). Γραμματικοὶ κανόνες. (ἰκεφ.).

Ἀρχονται ἀκέφαλοι ἀπὸ τοῦ ιε' διὰ τῶν λέξεων τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος τὸ οἰ δφ (—διφλογγος) εἰς ω μέγα τρέπεται. — Ἐπεται πρῶτον «τῶν γ αἰσώπων (—τριτοπροσώπων) κανῶν ις».

Μένουσι κολοβοὶ ἐν φ. 251β.

5 (φ. 252α). Πηλαγιὸν (περίληψις τῆς Πηλαγίας Διαθήκης).

Ἀρχ.(ἀκέφ.)... ποίησεν, τὸ φῶς ἦγον ἡμέρα καὶ νύκτα. Τῆς δευτέρας ἡμέρας ἐποίησεν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Τέλος ταῦτα τοῦ Δαβὶδ καὶ πλείονα τοῦ ὀδυρομένου. παραδρομεῖτε ταῦτα παρεσήμενοι δόξαν Χριστοῦ ἀναπέμφωμεν σὺν τῷ ἀνάργῳ πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν. Τέλος τοῦ Παλασιῶ

6 (φ. 361δ). «Ἱστορία περὶ τοῦ Ὀζύου βασιλείως».

7 (φ. 362α). «Ἐπληρώθησαν αἱ κε' ἱστορίας ἃς μέμνηται ὁ Θεολόγος. Ἑρμηνεία».

8 (φ. 362ε). «Ὀνόματα τῶν μεγάλων ποταμῶν».

*Αρχ. Γεῶν. φυσῶν. Τίγρις. Ἐφράτης.

9 (φ. 363ε). «Ὀνόματα τῶν μεγάλων ὄρων».

*Ἐχουσιν ὄρε. Ἄτλας, Ὀλυμπος. Ἀραράτ. Θαδῶριον. Σιναῖον. Πυρναῖον. Κιθαρόνιον. Θεομόνιον. Ἐρμόνιον.

10 (φ. 363δ). Γενέσεως,

*Αρχ. Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Μαθιάμ ἐκ τῆς ἐσχάτης αὐτοῦ γυναικὸς Χιτούρας ἐξ οὗ τῶν Μαδιανιτῶν τὸ γένος. Τελ. Γώγ. ἀφ. οὗ Γοίθοι. Σεργομάμ. ἀφ' οὗ Ἀουμένιοι.

11 (φ. 364β). «Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως».

*Αρχ. α [Στ|ίχως, ὁ ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα. Τελ. πρὸ Ἰγνάτιος πάλιν ἰ καὶ ἐξεδύθη: πα' φώτιος.

*Ἐν τῇ κάτω ὄψι τοῦ φ. 2866 χειρὶ μεταγενεστέρῃ. Ἐνθήμεροις ὅταν ἐσκοτείσθη τῷ φεγκάρι τὴν εἰμέρα τοῦ ἁγίου Βασιλείου εἰς τὴν πρώτην (καὶ πάλιν εἰς τὴν πρώτην διαγεγραμμένα) Εἰοναρίου μηνὸς—καὶ τὸσον ἐσκοτείσθη στες εχάθη πάντελος. Ἐν τῇ κάτω ὄψι τοῦ φ. 287α. Καὶ εἰς τὰς κ' τῶσων ἐσείσθη ὁ γίς, οπου πολλὰ κάστροι ἐγκρεμοσίσθισαν καὶ πολλὰ μοιτζήτεια εχλάσθησαν καὶ ἐκρατείσαν ἡμερας ἰστοπου ἐσισταν ἀπο τρεις φορες τὴν ἡμεραν γαι ἐκρατείσαν ἕως τον φεβρουαριον μίνα : — Ἐν τῇ ὄψι τοῦ φ. 314β, Ἐτοῦτο το χαριτῆ γνε τοῦ Χρήστου του δασκάλου καὶ ἕτης το πάρη να ηνε ἀφορισμένος.

Κῶδιξ ἀστάχωτος.